

med rene Ord, at al Tilveiebringelse af Naturalgjenstande skal udledes af Kongeriget; men nu er man for Dieblicket, efter hvad jeg har hørt tale om, i Tvivl om, hvorvidt man skal gaae til Kongeriget og forlange Godtgjørelse for Naturalyhedser fra Jylland, eller om man skal bringe denne Sag ind for Rigsraadet. Paa denne Maade kan man komme til at spørge sig selv: Hvor slippe vi nemmest igjennem for at faae, hvad vi ville have? saa at man underhaanden snart accorderer mere eller mindre til den ene Side og snart mere eller mindre til den anden Side for at faae sin Villie igjennem, der maastee kan være god i og for sig, men dog maastee ikke vil finde Bisald overalt, og hvorved under alle Omstændigheder den objective Bedømmelse faaer ligesaameget at betyde som den subjective. Naar vi altsaa staae paa et saadant Omraade, hvor Grændsen er usikker, men hvor Midlerne dog altid skulle komme fra Kongerigets egen Komme, er det bedst, at man i Tide træffer saadanne Foranstaltninger, som drive Regjeringen et Hanesjod frem, om det saa ikke er mere, henimod det Simple og Sande, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (C. B. Himestad) selv indrømmer det at være, det nemlig, at en enkelt Repræsentation for dette lille Kongerige Danmark er det meest Passende, og det, der vil staae det den største Fordeel og Sikkerhed. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem engang vilde gjøre Forsøg paa at give sin Stemme til et Skridt af denne Art, at han engang vilde forsøge, om ikke en alvorlig Stemmegivning vil kunne virke ligesaa Meget som Andres Ord om Overenskomst og Overtalelser, og om at finde sig i Dette eller Hiint. Det var dog altid en Prøve værd og vilde neppe have farlige Følger; thi, hvad en Oplosning angaaer, kan det gjerne være, at det vilde være det Rigtigste, der kunde stee nu, saa at man fik at høre, hvorledes Landet gjennem sine nye Repræsentanter tænker om den hele Stilling, vi ere bragte ind i.

Formanden: Rigsdagsmanden for Frederiksberg Amts 4de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Varberg: Hrv., der paastaar, at der ikke eksisterer Fællesanliggender, stille sig paa et

formelt Standpunkt, men jeg troer, det er be- rettiget at sige, at dette ikke holder Stik, saa- længe kun den allerminste Deel af Landet hen- hører alene under Forfatningsloven af 18de November 1863. Det er forøvrigt ikke mit Standpunkt at sige, at der, forbi Omraadet er indskrænket til Kongeriget, ikke eksisterer Fælles- anliggender. Jeg har udtrykkelig vedkjendt mig den Anskuelse, som er gjort gjældende fra flere Sider, at Ordene „fælles“ og „særligt“ kun ere Titler.

Fenger: Da jeg tidligere tilloob mig for det ærede Thing at fremsætte mine Indsigelser imod det Endringsforslag, der under Nr. 1 er stillet af Udvalgets Fleertal, var det under Indtrykket af den Motivering, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) havde givet deraf. Jeg har fra Begyndelsen af meget godt seet, at Endrings- forslaget tages i en dobbelt Betydning, men jeg tog Ordet strax, efterat det ærede Medlem havde givet sin Motivering, da jeg antog, at han maatte ønske, at Thinget vilde vedtage Forslaget i den Forstand, hvori han selv havde tilkjendegivet, at han havde stillet det, og fordi jeg antog, at han selv maatte være sine Ords bedste Forklarer. De Herrer, der have været tilstede fra Mødets Begyndelse, kunne imidlertid ganste vist erindre, at det ærede Medlem sagde, at Forslagets Vedtagelse, idetmindste efter det ærede Medlems Formening, vilde gjøre det umuligt for Finantsministeren uden Lovbrud at tage disse Penge. Han var altsaa overthydet om, og han udtalte det i sin Motivering, at naar disse Ord kom til at staae i Finantsloven, vilde Finantsministeren ikke uden et Lovbrud kunne handle derimod, og jeg antog altsaa den- gang, at hvad han i saa Henseende udtalte, maatte være det, han tilsigtede ved sit Forslag. Det vil imidlertid nu være bekjendt for det ærede Thing, at det ærede Medlem i sine senere Taler har forsøgt at gjøre opmærksom paa, at dette slet ikke var nogen nødvendig Følge, men at man meget godt kunde stemme for Forslaget, om man end havde en modsat Mening, nemlig den, at Finantsministeren havde en saadan Ret; thi Ministeren vilde lige- fuldt beholde denne sin Ret ligeover for den